

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 218

гр. Ловеч, 01.04.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в закрито заседание на първи април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ТАТЯНА МИТЕВА**

Членове: **ИВАНИЧКА**
КОНСТАНТИНОВА
ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА

като разглежда докладваното от **ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА** Въззивно частно гражданско дело № 20224300500141 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази:

Производство по чл.413,ал.2 от ТЗ.

Подадена е частна жалба от „Агенция за събиране на вземания“ЕАД с ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление в гр.София, бул. „Петър Дертлиев“ № 25, офис сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4, представлявано от изпълнителния директор Юлия Юргакиева, чрез юрисконсулт Цветанка Петкова, срещу Разпореждане № 407/25.02.2022г.,пост.по ч.гр.д. №242/2022г.на РС-Ловеч,с което заявлението му е отхвърлено изцяло. Счита съдебния акт за неправилен и развива подробни съображения. Сочи,че целта на заповедното производство е не е да провери съществува ли вземането,а дали е спорно,поради което за редовността на заявлението е достатъчно да са посочени съществените юридически факти,от които произтича претедираното вземане и които позволяват индивидуализацията му. Не е нужно да се сочат всички обстоятелства,имащи значение за основателността и евентуалните възражения на длъжника срещу съществуването на вземането.Тези уточнения биха били нужни при евентуално исково производство,в което страните при условията на състезателност биха доказвали претенциите си, биха сочили доказателства. В заповедното производство не са нужни доказателства за дължимост / недължимост на вземането,тъй като съдът следи само за редовността от външна страна на документа,от който вземането произтича. Развива,че при проверката за спазването на изискванията на чл.127,ал.1 от ГПК следва да се изхожда от целта на заповедното производство, а именно дали вземането е спорно, а не дали съществува. Сочи, че в уточняващата молба са посочени индивидуализиращите белези на вземанията-юридическите факти, на които се основават, конкретните размери, периоди, обстоятелствата, имащи значение за настъпване на изискуемостта. От тези уточнения може да се направи извод,че претендираните вземания са определени по размер и са с настъпил падеж. Изводът се прави само въз основа на твърденията на заявителя. Дължимата

от съда преценка е само по отношение валидността на искането, а не за установяване на размера му. Затова счита, че искането на заповедния съд за уточняване на претенциите, е прекомерно. Смята, че е изпълнено изискването за индивидуализиране на претенциите му, като са посочени договорите по видове и периоди, издадените въз основа на тях и при наличието на неизпълнение от абоната-фактури за дължими и неизплатени суми. Общата стойност на фактурите съответства на претендираната със заявлението сума. Изискваната от съда индивидуализация не съответства на целта на заповедното производство. Моли да се отвени обжалваното разпореждане и се уважи заявлението изцяло.

По допустимостта.

Жалбоподателят е уведомен за атакуваното разпореждане на 02.03.2022г., а жалбата е подадена на 08.03.2022г.-т.е. с пазен е предвиденият срок. Подадена е от легитимирано да обжалва лице, срещу обжалваем акт, при които предпоставки, съдът приема, че жалбата е допустима и следва да се разгледа по същество.

По същество.

Съобразявайки представените по ч.гр.д.№ 242/2022г.по описа на РС-Ловеч писмени доказателства и становището на жалбоподателя, съдът намира, че жалбата е неоснователна.

На 26.01.2022г. пред РС-Троян е подадено заявление, по което е образувано ч.гр.д. №55/2022г. по описа на съда. Заявителят „Агенция за събиране на вземания“ЕАД е предявило вземане срещу А.Н. Пилиджов с ЕГН *****, от гр.Троян, за главница от 1068.94лв., както и законна лихва от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане. Като основание е посочен Договор за прехвърляне на вземане(цесия) от 28.02.2019г., по силата на който „Агенция за събиране на вземания“ЕАД е придобила от „Българска телекомуникационна компания“ЕАД вземане към длъжника, произтичащи от договор за телекомуникационни услуги. Сочи, че длъжникът е уведомен по реда на чл.99, ал.3 от ЗЗД за цесията с писмо от 03.04.2019г., изпратено с известие за доставяне. Обяснява, че предмет на прехвърленото вземане е договор за предоставяне на електронни съобщителни услуги на потребителя чрез обществена електронна съобщителна мрежа, във връзка с което на длъжника е открит акаунт с №12872793003. Договорът е сключен при Общи условия, съгласно които –т.10.4 ползваните услуги се отчитат месечно и се заплащат въз основа на фактура, издавана ежемесечно от оператора, на дата, за която потребителят е информиран при сключването на индивидуалния договор. Фактурата се изпраща като известие за доставяне, а неполучаването ѝ не освобождава абоната от ангажимента да погаси задължението си в определения срок. Съгласно чл.107 от ОУ срокът е 14-дневен от издаване на фактурата, а при неизпълнение се дължи и неустойка в размер на законната лихва за всеки просрочен ден. На това основание „БТК“ЕАД е издала 6бр. фактури(посочени конкретно), които не са заплатени към подаване на заявлението. Посочено е, че претендираната сума от 1068.94лв.е формирана от главници по фактурите. Претендира се и законна лихва от подаване на заявлението до окончателното изплащане на сумата, заедно с разносните-държавна такса 25лв.и юрисконсултско възнаграждение от 50лв.

С оглед установения настоящ адрес на длъжника делото е изпратено по подсъдност на РС-Ловеч.Справката е установила, че фамилията на длъжника е А..

С Разпореждане № 304/15.02.2022г. съдът е дал указания към заявителя да посочи договорите, на които основава вземането си, срока им, цената на предоставяната услуга-абонаментна такса, номера, на който е предоставяна услугата, кога и как е уведомен длъжникът за

цесията.

Заявителят е представил отговор, в който е посочил, че сумите се претендират по силата на Договор с № 128779325072017-41127103 от 25.07.2017г. и Договор с № 1287279325072017-41126774 от 25.07.2017г., по които са предоставени мобилни услуги и телевизия на длъжника. Цитирани са всички фактури, с периодите и стойността на осчетоводеното задължение. Пояснено е, че не са начислявани неустойки и не се претендират такива. Сумите по фактурите са формирани само от стойността на ползваните мобилни услуги за посочените периоди. Развити са доводи за изискванията за редовност на заявлението.

С атакуваното Разпореждане № 407/25.02.2022г. РС-Ловеч е отхвърлил заявлението изцяло, като е приел, че е нередовно.

При анализа на кредитното правоотношение става ясно, че приложимите норми са тези на Закона за защита на потребителите, с оглед характеристиката на длъжника на „потребител“, нормите на Закон за потребителския кредит при установените елементи на заемното правоотношение, съответно на ЗЗД, като общи и субсидиарно приложими норми.

Въззивният състав, като се запозна с писмените доказателства и становището на жалбоподателя, намира жалбата за неоснователна.

При произнасянето си съдът съобразява, че по отношение критериите за редовност на заявлението разпоредбата на чл.410, ал.2 от ГПК изрично препраща към тази на чл.127, ал.1 и ал.3 от ГПК. Съгласно чл.410, ал.3 от ГПК когато договорът е сключен с потребител-какъвто е и настоящия случай, към заявлението следва да се приложи договорът, заедно с всички негови приложения и приложимите общи условия. С оглед спецификите на едностранното и формално заповедно производство, редовното заявление следва да представя конкретно и ясно изложение на индивидуализиращите вземането елементи- основание, от какво произтича, фактическите обстоятелства по възникването, съществуването и изискуемостта му. При твърдения за наличие на качеството „кредитор“ заявителят следва да се позове и да посочи обстоятелствата, на които основава тази си легитимация.

Въпреки дадените конкретни указания от заповедния съд за индивидуализиране на претенцията, това не е изпълнено от заявителя. Претенцията се основава на договори за предоставяне на мобилни услуги, като от заявлението става ясно кои са, но не и как е формирано вземането. Не е посочена цената на услугата-уговорената месечна абонаментна такса, за кой абонаментен номер е предоставена, по кой от приложените договори, за коя от предоставените услуги, за какъв срок. Част от тази информация може да бъде установена от приложените договори, но за редовността на заявлението следва да е посочена изрично в него, съдът няма задължение да тълкува документите и да попълва празнотите в сезиращия акт. Също- при легитимирането като цесионер, съгласно чл.410, ал.3 от ГПК, заявителят следва да приложи и договора за цесия, като документ, който е относим към претенцията.

Конкретизацията на обстоятелствата във връзка с основанието на вземането, съгласно чл.410, ал.2 и ал.3 от ГПК, следва да бъде направено подробно и изчерпателно, както е изискването на нормата на чл.127, ал.1 и ал.3 от ГПК, към която се препраща. Това е необходимо, за да може съдът в заповедното производство да прецени дали са налице предпоставките за издаването на исканата заповед, а от друга страна изложението на обстоятелствата, на които се основава претенцията, е и гаранция за защита правата на длъжника срещу заявеното вземане. В този смисъл е и т.2.б. от ТРеш.№4/18.06.2014г., пост.по т.д.№4/2013г.на ОСГТК на ВКС.

РС-Ловеч е дал подробни указания за индивидуализацията на вземането, но не са изпълнени от заявителя, поради което въззивният състав напълно споделя извода за нередовност на заявлението и отхвърлянето му. Затова атакуваното Разпореждане №407/25.02.2022г., пост. по ч.гр.д. №242/2022г. на РС-Ловеч следва да се потвърди, като правилно и законосъобразно.

По изложените съображения ОС-Ловеч

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Разпореждане № 407/25.02.2022г., пост. по ч.гр.д. № 242/2022г. по описа на РС–Ловеч, като правилно и законосъобразно.

Определението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____